

„Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.”
(Hebr.13:8)

Kiertokirje

Lokakuu 2013

Oikein sydämellisesti tervehdin Teitä kaikkia maailmanlaajuisesti seuraavalla Raamatun tekstillä:

„...ruoho kuivuu, ja kukkanen varisee, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti’. Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu” (1Piet. 1:24-25).

Jumalan lunastussuunnitelmassa Israelin ja kansakunnista lähtöisin olevan seurakunnan kanssa on kyse kaikkien lupauksen täyttymyksestä ja Vanhan ja Uuden Testamentin täydellisestä sopusoinnusta. Joosua on voinut todistaa: „Ei jäänyt täyttymättä ainoakaan kaikista niistä lupauksista, jotka Herra oli antanut Israelin heimolle, vaan kaikki toteutui” (Joos. 21:45). Täydellistytymisessä me voimme sanoa saman (Room. 8:30).

Totinen usko on ankkuroitu vain Jumalan lupauksiin. Abraham uskoi sen, mitä Jumala oli hänelle luvannut (1Moos. 18), ja hän näki sen täyttyneenä (Room. 4:17; Gal. 3:8). Ehto oli: „... että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Abrahamille tapahtua, mitä Hän on hänelle luvannut (1Moos. 18:19). Lupaukset ovat sidotut uskoon ja täyttymyksessä kuuliaisuuteen. Jos jollekin asialle ei ole mitään lupausa Sanassa, silloin ei voi olla myöskään mitään täyttymystä.

Meille, jotka henkilökohtaisesti olemme tulleet Herran puhuttelemiksi Sanan ja Hengen kautta ja uskomme lupaukset tälle ajalle, pätee vala, jonka Jumala on antanut Abrahamille 1.Moos. 22:15-19:ssä: „Sen jälkeen, kun Jumala nimittää Abrahamille oli antanut lupauksen, Hän vannoi itsensä kautta, koska ei voinut vannota minkään korkeamman kautta, sanoilla: ‚Totisesti minä runsaasti siunaan sinua ja teen jälkeläistesi luvun paljoksi!’” (saks. Raam.). Jumala oli ottanut vastuun täyttymyksestä. „Sen tähden, kun Jumala lupauksen perillisille vielä tehokkaammin tahtoi osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, vakuutti hän sen valalla, että näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voinut valhetella, saisimme voimallisen kehoituksen, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta (Hebr. 6:13-18). Jumala on totinen, Hän on vahvistanut meille valalla neuvopäätöksensä muuttu-

mattomuuden ja on antanut meidän ikuisesti tietää, että Hän valvoo Sanaansa ja toteuttaa kaiken.

Todellinen siunaus on uskovien kohdalla, niin kuin oli Aabrahamin kohdalla, yhteenliitetty lupauksiin, uskoon ja kuuliaisuuteen (1Moos. 22), eikä ilman uskoa ja kuuliaisuutta kukaan voi olla Jumalalle otollinen (Hebr. 11:6). „*Siinä sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi;*” (Jaak. 2:22). Sanan lupauksen kautta, jotka me uskomme, me saamme osallisuuden jumalalliseen luontoon, ja vain siten voivat tulla julki Jumalan voiman kautta meissä esiintuodut seitsemän hengellistä hyvettä, jotka ovat kätketyt Jumalan rakkauteen (2Piet. 1:3-11). Vain täydellinen rakkaus menee sinne sisään (1Kor. 13). „*Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut – että tekin niin rakastatte toisianne*” (Joh. 13:34). „*Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään paha.* *Sentähden on rakkaus lain täyttymys*” (Room. 13:10).

Totisten uskovien kohdalla on kyse siitä, että me uskomme raamatullisesti, niin kuin Kirjoitukset sanovat, meidät kastetaan raamatullisesti vedessä yhdenkertaisen upotuskasteen kautta Herran Jeesuksen Kristuksen Nimeen: „*Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen*” (Apt.2:38-39; Apt. 19:5-6) ja kastetaan Hengellä raamatullisesti. „*...sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä*” (1Kor. 12:13). Niin kuin oli seurakunnassa alussa, niin sen täytyy olla nyt lopussa. Vain jos me uskomme Sanan lupaukset, me olemme kokeva ne todella. Vain silloin me olemme lupauksen lapsia (Gal.4:28).

Tämä pätee myös sinetöimiseen luvutulla Pyhällä Hengellä (Ef.1:13) — joka on ehdoton ehto meidän ruumiimme lunastusta varten Kristuksen takaisinpaluussa. Paavali kirjoittaa: „*Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväsittekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu*” (Room. 8:11).

Henkikastettuja ja Hengen voitelemia ovat monet, erityisesti monet helluntai-liikkeestä, huolimatta siitä, mitä he uskovat, opettavat ja käytännössä harjoittavat — vieläpä monet väärät profeetat ja kristukset (Matt. 7:21-24; Matt. 24). Totisesti uskovien kohdalla, joiden perustana on Kristus, kuuluvat yhteen lupaukset, voitelu ja Jumalan sinetti. „*Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovet hänessä »on«; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden »amen«, Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme. Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen ja on voidellut meidät, on Jumala, joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut Hengen vakuudeksi meidän sydämiimme*” (2Kor. 1:20-22).

Apostoli Paavali menee sisään tärkeään aiheeseen ja asettaa vastakkain Sanan julistuksen, Totuuden Sanan, ja väärät opit (2Tim. 2:15-18). Sitten seuraa todellisen seurakunnan tuntomerkki: „Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: »Herra tuntee omansa«, ja: »Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee« (jae 19).

Elävän Jumalan seurakunta ei ole mikään valherakennus. Paavali kirjoittaa: „...että, jos viivyn, tietäisit, miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus” (1Tim. 3:15). Huolimatta monista vääristä opeista kirkoissa ja kristillisissä yhteisöissä Herra rakentaa seurakuntansa, joka pysyy iankaikkisesti Totuuden pylväänä ja perustuksena ja kantaa Jumalan sinettiä. Niin, Herra tuntee omansa, ja Hänen omansa tuntevat Hänet. Vielä tänä päivänä pätee se, mitä Hän sanoi: *MINÄ rakennan seurakuntani...*”

Hengellinen sade lankeaa kaiken lihan ylle (Hebr. 6:7-8) — kuitenkin on kyse siemenestä, joka kylvettiin. „*Hänen siemenensä on palveleva Häntä...*” (Ps. 22:31; saks. Raam.). Veli Branham sanoi: „**Te voitte olla kastetut Hengellä toisella alueella ja teillä voi olla Hengen lahjat toiminnassa, ilman että olette uudestisyntyneet sielussanne.**” „*Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata tehdä syntiä, sillä hän on Jumalasta syntynyt*” (1Joh. 3:9). Sentähden täytyy painotuksen olla sinetöimisessä Sanan siemenen yllä. *Siemen on Jumalan Sana* (Luuk. 8:11). Sinetöiminen Jumalan Hengellä, joka on Totuuden Henki (Joh.15:26), voi tapahtua vain, senjälkeen kun me olemme tietoisesti vastaanottaneet Totuuden Sanan, olemme uskoneet ja saaneet sen paljastettuna. „*Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksen evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti*” (Ef. 1:13). Ei ole mitään sinetöimistä Jumalan Hengellä, jos kylvetään väärä siemen tulkintojen kautta ja uskotaan vääriä oppeja. Vain Sanan jumalallinen paljastaminen sinetöidään todellisissa opetuslapsissa. „*Minä asetan paljastamisen lukitsemisen alle, sinetöin todistuksen opetuslapsiini!*” (Jes. 8:16; saks. Raam.). Oppi, jota ei Raamatussa todisteta, ei myöskään lainkaan voi olla raamatullinen. Jumalallisella auktoriteetilla apostoli Johannes kirjoittaa, että ei millään valheella ole alkunsa totuudessa (1Joh. 2:21). Valhe on saatanan Totuuden väärintulkinta Eedenin puutarhasta asti. Jumala yksin on totinen, joka on vain omassa Sanassaan, mutta jokainen ihminen on valhettelija (Room. 3:4).

Kristuksen luvatus takaisinpaluun yhteydessä Johannes kirjoittaa: „*Ja nyt, lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois hänen tykönsä hänen takaisintulemuksensa*” (1Joh. 2:28).

Kompromissitta apostoli tulee kohtaan sinä, jonka Herra itse on tehtävään asettanut: „Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta vääriä profeettaa on lähtenyt maailmaan...” ja liittää mukaan kaikki, jotka uskovat hänen todistuksensa: „Lapsukaiset, te olette Jumalasta ja olette voittaneet heidät; sillä hän, joka teissä on, on suurempi kuin se, joka on maailmassa...” Julistukseen vedoten hän kirjoittaa: „Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen” (1Joh. 4:1-6). Tämä on selvää puhetta, ei mikään omaesitys; tämä on Jumalan kutsuman lähettilään jumalallinen vaatimus. Sama pätee vielä tänä päivänä, kun kutsuminen on tullut: kenet Jumala lähettää, hän saarnaa ja opettaa vain sitä, mitä Sana sanoo, ja kaikki Sanasiemenestä ja Hengen kautta uudesti-syntyneet kuulevat Jumalan Sanan.

NÄIN SANOO MEIDÄN HERRAMME: „Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta” (Joh. 8:47). Niin se oli silloin, niin se on tänä päivänä. Aina on ollut kaksi ryhmää: toiset ottavat vastaan, toiset hylkäävät.

Niin kuin Johannes todisti, niin se piti paikkansa Paavalin kohdalla ja myös veli Branhamin; ja vain hän, joka oli Jumalasta, kuuli, uskoi ja otti sen vastaan. Se pätee minuun ja tässä ajassa kaikkiin, jotka kuuluvat morsiusseurakuntaan. Aina on molemmat: ensin se, joka kylvää hyvän siemenen, ja sitten se, joka kylvää pahan siemenen (Matt.13:24-41). On olemassa molemmat, Sana ja tulkinta, Totuuden Henki ja petoksen henki, mutta ei milloinkaan ole tuleva yhdestä lähteestä makeaa ja karvasta, eikä milloinkaan poimita viikunoita orjan-tappuroista (Jaak.3:11-12). Se pysyy siinä: Jos Jumala lähettää jonkun, silloin Hän voi luottaa siihen, että hän julistaa Sanaa, joka pysyy iankaikkisesti, niin kuin Pietari on sen todistanut (1Piet.1:25). Hän, joka ei kunnioita Sanan Totuutta, ei anna sen päteä, on tuomittu petoksen hengen vaikutuksen alla uskomaan väkevien eksytysten valheet (2Tess.”:10-12).

Totisille uskoville apostoli Paavali kirjoittaa: „Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sen tähden että Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen” (2Tess.2:13). Tuossa tulee ilmi morsiusseurakuntaan kuuluvien todellinen valinta: että heidät lunastetaan Jumalan Karitsan veren kautta (Ef.1:7) ja pyhitetään Totuuden Sanan kautta (Joh.17:17). Vain hän, joka on Sanassa, voi olla Jumalan tahdossa: „Tapahtukoon Sinun tahtosi!” „Ja tämän tahdon perusteella me olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan” (Hebr.10:10).

„MINÄ tulen takaisin ja otan teidät tyköni” (Joh.14:1-3)

Kristuksen takaisinpaluu ja kaikki, mitä siinä yhteydessä tapahtuu, kuvataan meille mitä tarkimmin monissa Raamatunpaikoissa. Se oli apostolien ja myös veli Branhamin pääaihe, josta myös me jo moninkertaisesti olemme kirjoittaneet. Valitettavasti niin sanotut „sanomansaarnaajat” repäisevät irti asiayhteydestään eri ilmaukset, jotka veli Branham on tehnyt tästä aiheesta erityisesti saarnassa „Ylöstempaus”, eivätkä aseta niitä oikein paikoilleen Raamattuun. Sen kautta on „sanomanpiireissä” syntynyt suunnaton sekasotku. Epäraamatullisista erityisopeista on muodostunut monissa kaupungeissa erilaisia ryhmiä. Kuitenkin jokainen oppi, joka ei ole perustettu siihenkuuluville Kirjoitusten paikoille, voi olla vain harhaoppi. Jumala on kuitenkin vain omassa Sanassaan, mutta ei yhdessä ainoassakaan tulkinnassa. Siihen kätkeytyy vastustaja, harhaanjohtaja, joka on tekopyhänä toiminnassa petoksen hengen kautta.

Profeetta on painottanut saarnoissaan enemmän kuin sata kertaa, että saatana on lisännyt vain *yhden* sanan siihen, mitä Jumala oli sanonut Aadamille paratiisissa. Niin hänen onnistui kylvää Eevaan epäilyä sitä kohtaan, mitä Jumala oli sanonut, ja viekoitella hänet epäuskon syntiin ja hengellisesti ja lihallisesti suoraan syntiinlankeemukseen. Paavali pelkäsi, että se voisi onnistua saatanelle samoin uskovien kohdalla, jotka eivät ota sitä niin tarkkaan Sanan kanssa (2Kor 11). Mutta valittuja ei voida johtaa harhaan, sillä he ovat ennaltamäärätyt (Room. 8:38-39). Hän, joka kuuluu Jeesuksen Kristuksen morsiusseurakuntaan, uskoo jokaisen Jumalan Sanan, niin kuin se on kirjoitettu, eikä ehdottomasti lisää siihen mitään, eikä ota siitä mitään pois, ei muuta yhtään mitään (Ilm. 22:16-21).

Se tulee tarkkaan tapahtumaan niin

1.Tess. 4:13-18 kanssa meidän samoin täytyy pysyä aiheessa, tekstissä ja tosiasioissa. Ensiksi tässä on kyse vain Kristuksessa poisnukkuneista: „Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka *poisnukkuneiden kanssa on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä niin varmasti kuin me uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös kuolleista, yhtä varmasti Jumala on herättävä myös poisnukkuneet Jeesuksen kautta tuoden yhdessä heidät Hänen kanssaan.*” (saks. Raam.).

Ja jotta kaikki ottavat sen vakavasti, apostoli kirjoittaa: „Sillä me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, *joita jäämme tänne Herran tulemukseen asti, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan* kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät,

jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. ” Takaisinpaluussaan meidän Herrammehan ei tule maan päälle, vaan me kohtaamme Hänet ilmassa ja meidät viedään ylös hääaterialle (Ilm.19:7).

On huomionarvoista, että Raamattu puhuu vain yhdestä arkkienkelistä, ja se on Miikael, joka myös kuvataan enkeliruhtinaana ja suojelusenkelinä (Dan. 10:13-14+21).

Dan. 12:1:ssä on kirjoitettu viittauksella Israeliin: „Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana.”

Juudaan kirjeessä, jae 9, sanotaan: „Mutta ei ylienkelel Miikaelkaan, kun riiteli ja väitteli perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, rohjennut lausua herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: »Rangaiskoon sinua Herra!«”

Ilmestyskirja 12:ssa mainitaan arkkienkelel Miikael ylösottamisen suuren tapahtuman yhteydessä. Ensiksi on puhe siitä, että voittajat „poikalapsena” temmataan ylös Jumalan ja Hänen valtaistuimensa tykö: Ylkä vie voittoisan morsiamen kirkkauteen kaikkien voitettujen valtojen ohi, jotka hallitsevat ilmalvalloissa (Ef. 6:12). Ylösmenemisen yhteydessä syntyy kamppailu: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmeen kanssa. Sitten Miikael heittää veljien syyttäjän yhdessä sen seurueen kanssa alas. Voittajajoukko menee ylös ja saatanana heitetään alas. „Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa” (jae 9). Silloin päättyy „veljien” syyttäminen, jotka ovat täydellistetyt veren, Sanan ja Hengen kautta. „...sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä on heitetty alas. Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti” (jakeet 10-11).

Oppi, että Karitsa olisi jättänyt armoistuimen vuonna 1963, kun veli Branham saarnasi sinettien avaamisesta, ja „astuisi sanomassa alas”, ei ole tosi, se on traaginen väärinymmärrys. Karitsa ei ollut lainkaan valtaistuimella, Karitsa seisoi valtaistuimen ja 24 neljän vanhimman välissä: „Ja minä näin, että valtaistuimen ja niiden neljän olennon ja vanhinten keskellä seisoi Karitsa, ikään kuin teurastettu...” (Ilm.5:6). Valtaistuimella istui Aina ja lankaikkisesti Elävä, ja Karitsa meni sinne ja otti kirjan Hänen oikeasta kädestään (jae 7). Niin Johannes on sen nähnyt kaksituhatta vuotta sitten Patmoksen saarella. Uuden Liiton veri pysyy täydellistytämiseen asti armoistuimella, liitonarkin päällä kaikkein pyhimmässä (2Moos. 25:17-22; 3Moos. 16) Sinne on Lunastaja ylimmäisenä pappina ja välittäjänä tuonut oman verensä (Hebr. 9:5-15); siellä se pysyy, kunnes Jumalan koko pelastusneuvopäätös kaikkien uskovien kohdalla on

täyttynyt. Myös ylöstempauksen jälkeen ahdistuksen aikana on vielä uskovia, jotka pesevät vaatteensa Karitsan veressä (Ilm.7:9-17).

Siunattu hän, joka uskoo, niin kuin Kirjoitukset sanovat

Missä on silloin vielä sijaa jollekin väärinymmärrykselle, tulkinnalle, katsottaessa 1 Tess. 4:ään? Meille sanotaan ilman väärinkäsityksen mahdollisuutta, että Herra itse astuu alas enkeliruhtinaan äänen kuuluessa, ja että Hän antaa käskyhuudon, joka kaikuu kuolleille herätyshuutona. Jo Hänen taivaaseenastumisensa yhteydessä ovat kaksi enkeliä ilmoittaneet: *„Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän!”* (Apt.1:11), ja Ps. 47:6 sanoo: *„Jumala on astunut ylös riemun raikuessa, Herra pasunain pauhatessa.”* Juuri niin Herra on palaava takaisin.

Hänen kunniaakkaassa takaisinpaluussaan on kyse Herran kärkevästä käskyhuudosta, Hänen, joka on lyönyt kuoleman, on todella voittanut, joka on voinut sanoa Lasaruksen herättämisen yhteydessä: *„MINÄ olen ylösnousemus ja elämä...”* ja Johannekselle Patmoksen saarella: *„Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet”* (Ilm. 1:17-18). Kristuksen takaisinpaluussa ovat Kristuksessa kuolleet nouseva ylös ensin ja Hänessä elävät muutetaan, ja yhdessä meidät temmataan pilvien päällä Herraa vastaan yläilmoihin. Aamen! Tämä on NÄIN SANOO HERRA!

Silloin täytyvät seuraavat Raamatunpaikat:

„Sillä niin kuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisenpojan tulemus” (Matt. 24:27).

„Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään” (Matt. 24:40).

„Sillä niin kuin salaman leimaus loistaa taivaan äärestä taivaan ääreen, niin on Ihmisenpoika päivänänsä oleva” (Luuk.17:24).

„Minä sanon teille: sinä yönä on kaksi miestä yhdellä vuoteella; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään” (Luuk. 17:34).

„Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu” (Room. 8:11).

„Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on” (1Joh. 3:2).

Oi, mikä päivä se onkaan oleva!

Kristuksen takaisinpaluu, jota kaikki uskovat ovat odottaneet Hänen taivaaseenastumisestaan asti, tulee kaikkien aikojen suurimmaksi pelastushistorialliseksi tapahtumaksi, sillä „*ja niin me saamme aina olla Herran kanssa*” (1Tess 4:17) Eenok temmattiin ylös — se oli todellisuus — „*eikä häntä enää löydetty maan päältä*” (Hebr.11:5). Hän, joka hengellistää Kristuksen takaisinpaluun tai uskoo, että ylöstempaus olisi ilmestys, johon siirretään hengellisesti, mutta joka ei todella tapahdu, ei ole joutunut vain traagisen eksytyksen uhriksi: tuollaisiin valhesaarnaajiin on kohdistettu seuraava Sana: „*Sillä monta villitsijää on lähtenyt maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristusta lihassa ilmestyväksi: tässä tulee ilmi harhaopettaja ja antikristus*” (2Joh. jae 7; saks.Raam.)

Viisaisiin neitsyihin, jotka eivät anna vietellä itseään, pätee se, mitä Pietari sanoi: „*Sillä me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja takaisinpaluuta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa*” (2Piet. 1:16).

William Branhamilla oli tehtävänä tuoda seurakunnalle viimeinen uloskutumisen ja valmistumisen sanoma. Sentähden hän on johdonmukaisesti painottanut Matteuksen 25. lukua: „**Nyt on aika puhdistaa lamput ja täyttää asiat öljyllä!**” Kolmekymmentäkuusi kertaa hän on puhunut varhais- ja myöhäissateesta. 21. tammikuuta 1961 hän on suurella varmuudella jopa rukouksessa toistanut lupauksen Joelin 3. luvusta, niin kuin Pietari helluntaipäivänä: »„**MINÄ vuodatan Henkeni kaiken lihan ylle!**” **SINÄ olet sen luvannut. Viimeisinä päivinä, niin Sinä olet sanonut, ovat varhais- ja myöhäissade lankeava yhdessä.**« Sen on Jaakob kirjoittanut jo kaksituhatta vuotta sitten: „*Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran takaisinpaluuseen asti! Katso, peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes se saa kevät- ja syyssateen” (Jaak.5:7; saks. Raam.). Sitten seuraa esimerkki Jobista, jolle Jumala lahjoitti kaksinkertaisen ennalleenpalauttamisen (Job 42). Niin se tulee olemaan Hengen täyttämän seurakunnan kanssa.*

Veli Branham on sanonut saarnassa „Ylöstempaus” myös paljon vaikeastiymmärrettävää. Kuitenkin vain hän, joka on sydämessään väärä, ymmärtää sanotun väärin, niin kuin asianlaita on ollut jo myös siinä, mitä Paavali sanoi ja Pietarista mainittiin (2Piet. 3:16-17). Ei saa lukea tai kuulla vain yhtä ilmausta, täytyy lukea eteenpäin, kuunnella edelleen, kunnes tämä yksi ilmaus, joka on vaikeastiymmärrettävä, valaistaan aivan selväksi. Joka vie kaiken, mitä sanansaattaja sanoi, takaisin Kirjoituksiin, hänellä on iankaikkisestipysyvän Sanan virheetön absoluutti; hän kunnioittaa kaikkia Raamatun paikkoja, jotka käsittelevät aihetta, myös 1Kor. lukua 15 jakeesta 51 loppuun saakka: *Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me*

muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomuuteen, ja meidät muutetaan...” Silloin kuolevainen ruumis muutetaan kuolemattomuuteen, silloin niellään kuolema ristiinnaulitun ja ylösnousseen Lunastajan voittoon. „*Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutua kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: »Kuolema on nielty voitossa«*” (jae 54).

Kun Ihmisenpoika paljastaa itsensä ja kun Hän tulee

Yli sata kertaa veli Branham on maininnut Luukas 17:30: „...*samoin käy sinä päivänä, jona Ihmisenpoika paljastaa itsensä.*” Meidän täytyy tarkata kahta käsitettä: „kun Hän paljastaa itsensä” ja „kun Hän tulee”. Meidän ajassamme on Ihmisenpoika paljastanut itsensä samalla tavalla kuin tuolloin, kun Hän vaelsi maan päällä. Hän on kumartunut alas tulipatsaassa niin kuin Mooseksen aikana; sen on veli Branham kokenut enemmän kuin tuhannessa kokouksessa. Kuitenkaan se ei ollut Hänen takaisinpaluunsa, se oli Hänen yliluonnollinen läsnäolonsa vahvistamisena kokouksissa. 28.07. 1962 veli Branham sanoi: **Olkaa hyvät, merkitkää itsellenne nämä kaksi käsitettä, ennekuin jätän teidät. Kristuksen ilmestyminen ja Kristuksen tuleminen ovat kaksi eri asiaa. Nyt Kristus ilmestyy voimansa täytydessä. Hänen tulemuksensa on oleva sen jälkeen.**”

Hetken Sanoma edeltää meidän ajassamme Kristuksen takaisinpaluuta. 11. kesäkuuta 2013 oli 80 vuotta siitä, kun NÄIN SANOO HERRA tuli: „**Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin sinut lähetetään Sanoman kanssa, joka edeltää Kristuksen toista tulemusta.**” 10. helmikuuta 1960 veli Branham sanoi: „**Ei että minä olisin edeltäjä, vaan Sanoma on oleva edeltäjä.**” 15. tammikuuta 1963 hän sanoi: „**Kuitenkin nyt tulee hetki, jolloin on tapahtuva jotakin. Sanoma on menevä toiselle kansakunnalle, erälle toiselle kansalle. Seurakunta Amerikassa on yhtä kuin uloskutsuttu.**” Senjälkeen kun veli Branham oli sanonut minulle 12. kesäkuuta 1958 Dallasissa Texasissa: „**Veli Frank, sinä olet palaava takaisin Saksaan tämän Sanoman kanssa!**”, hän on noin tuntia myöhemmin saarnansa alussa sanonut: „**Juuri vähän aikaisemmin eräs veli Saksasta on syleillyt minua...**” 18. tammikuuta 1963 hän sanoi: „**On ehkä aika minun mennä kotiin. Näyttää täysin siltä. Jos niin on, silloin on joku minun jälkeeni astuva esiin ja vievä tätä Sanomaa eteenpäin. Hän on oleva harvinainen persoona. Kuitenkin hän on astuva esiin ja on kantava Sanomaa eteenpäin.**” Sama veli Branham on sanonut minulle 3. joulukuuta

1962: „**Odota ruuan jakamisen kanssa, kunnes saat lopunkin. Veli Frank, Herra on kutsunut sinut julistamaan Hänen Sanaansa ...**” Senjälkeen kun Jumala on ottanut sanansaattajan, minä olen kantanut Sanomaa tehtäväni mukaisesti maan ääriin asti.

**Kaikki toistuu, sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu
(Room.11:29)**

Vanhassa Testamentissa Jumala on puhunut ja toiminut palvelijoidensa ja profeettojensa kautta. Uudessa Testamentissa Hän on paljastanut neuvopäätöksensä pyhille apostoleilleen ja profeetoilleen (Ef. 3:5). Profeettoina he näkivät näyissä, mitä Jumala oli suunnitellut; palvelijoina he tekivät sen, mitä Hän oli käskenyt heidän tehdä. Se pysyy siinä, mitä on kirjoitettu: „*Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleensa profeetoille*” (Aam.3:7).

Uudessa Testamentissa Paavali esittelee itsensä ensimmäisen kirjeen ensimmäisessä jakeessa palvelijana ja apostolina: „*Minä, Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa*” (Room. 1:1-12).

Jaakob esittelee itsensä: *Minä, Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, lähetän tervehdykseni kahdelletoista hajalla asuvalle sukukunnalle*” (Jaak. 1:1; saks. Raam.)

Pietari esittelee itsensä: „*Minä, Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, lähetän tervehdykseni niille, jotka ovat saavuttaneet yhtä kalliin uskon kuin mekin meidän Jumalamme ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen vanhurskauttamisen kautta*” (2Piet. 1:1; saks. Raam.).

Apostoli Johanneksen osaksi tuli palvelijana saada paljastaminen, jotta hänen kauttaan kaikki palvelijat saavat saman paljastamisen: „*Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoilleensa, mitä pian tapahtuman pitää; ja sen hän lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle*” (Ilm. 1:1).

Ja viimeisessä luvussa se vielä vahvistetaan: „*Ja hän sanoi minulle: »Nämä sanat ovat vakaat ja todet, ja Herra, profeettain henkien Jumala, on lähettänyt enkelinsä näyttämään palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää Ja katso, minä tulen pian. Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin«*” (Ilm.22:6-7).

Kun on kyse palvelustehtävästä, silloin täytyi myös meidän Herramme ja Lunastajamme olla palvelija: „*Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi. Minä olen pannut Henkeni häneen, että hän levittää kansakuntiin oikeuden. Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla*” (Jes. 42:1-2).

Matt. 12:18-21:ssä meillä on täyttymys: „» *Katso, minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, minun rakkaani, johon minun sieluni on mielistynyt: ... murtunutta putkea hän ei särje ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon...” Voitokkaasti! Aamen!*

„*Sieluntuskansa tähden on Hän näkevä hedelmää ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, vanhurskaana minun palvelijana, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa*” (Jes.53:11).

Herra tuli palvelijaksi täyttääkseen kuuliaisena suuren lunastustehtävän. „...*hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti*” (Fil. 2:8).

Pietari oli apostoli kutsumukseltaan ja jumalallisen tehtävän suorittamisen palvelija.

Samoin oli apostolien, Johanneksen ja Jaakobin, kanssa: kutsumisensa ja lähettämisensä mukaan apostoleja, palvelustehtäviensä suorittamisessa Kristuksen palvelijoita. Herrahan on sanonut: „*Katso, minä lähetän teidät...*” (Matt. 10:16). „*Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minä lähetän teidät*” (Joh. 20:21). Rakentumiseksi on Jumala asettanut apostolit, profeetat, opettajat, evankelistat ja paimenet seurakuntaansa.

Apostolit ja profeetat olivat saaneet suoran, henkilökohtaisen kutsumisen, jota ilman ei voi olla lainkaan mitään lähettämistä.

Paavali on voinut kuvata: „*Niin tapahtui, kun minä matkalla ollessani: ...että keskipäivän aikaan yhtäkkiä taivaasta leimahti kirkas valo...*” (Apt.22:6). Kutsumiseen kuuluu jumalallinen määräys: „*Niin hän sanoi: »Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen« ...»Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö«” (Apt. 22:14+21).*

Jokainen Jumalan palvelija tiesi, mitä hänen oli tehtävä. Johannes Kastaja on voinut sanoa: „*Ja minä en tuntenut häntä; mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: » Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä«” (Joh. 1:33).*

Veli Branham on voinut tarkkaan toistaa, mitä hänelle sanottiin 11. kesäkuuta 1933, ja myös sen, mitä taivaallinen sanansaattaja sanoi hänelle 7. toukokuuta 1946 sanoilla: „**Älä pelkää, minut on lähetetty sinun tykösi Jumalan läsnäolosta ...**”. Kuitenkin mitä meillä seurakuntana tänä päivänä olisi siitä, jos me tietäisimme vain sen, mitä Herra on tehnyt menneisyydessä, mitä tehtäviä Hän

on yhdistänyt eri lähettämiisiin aina veli Branhamiin asti, jos meillä ei olisi osallisuutta siihen, mitä Hän parhaillaan tekee.

Siihen on yhdistetty suuri vastuu

Ei kukaan Jumalan mies todista itsestään, vaan siitä, mitä Herra on sanonut ja tehnyt. Myöskin minua Herra on aina puhutellut „Minun palvelijana” — ensimmäisen kerran 2. huhtikuuta 1962: „Palvelijani, sinun aikasi tätä kaupunkia varten on pian ummessa. MINÄ lähetän sinut toisiin kaupunkeihin, julistamaan minun Sanaani...”. Tämä on niin tosi, kuin Jumala elää, ja sen minä olen tehnyt suorassa Jumalan antamassa tehtävässä ja tahdossa menneitten 50 vuoden ajan. Sehän on kaikille tunnettua, että Herra on myös sanonut: „Palvelijani, huolehtikaa itsellenne ruokaa ja elintarvikkeita, sillä tulee suuri nälänhätä ... silloin sinun tulee seistä kansan keskellä ja jakaa ruokaa jne.”

„Palvelijani, MINÄ olen määrännyt sinut Matt. 24:45-47:n mukaisesti jakamaan ruokaa ...” Täytyihän meidän Herramme Sanan nyt löytää täyttymyksensä, kun Herra itse on sanonut „palvelija”: „*Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen Herransa on asettanut pitämään huolta palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa?*” Hän tiesi, milloin se olisi.

Tässä on puhe viisaasta palvelijasta, jonka Herra on asettanut; niinhän se on kirjoitettu, niin on Herra itse sen sanonut. Hetken käsky on ojentaa kaikille palvelijoille hengellistä ruokaa, jotta myös heillä on osallisuus jakamiseen. Se kuuluu jumalalliseen pelastusjärjestykseen, johon me alistumme.

Veli Branham on varastoinut myös Herran määräyksestä ruokaa. Ei ollut mikään sattuma, että hän 1. huhtikuuta 1962 sanoi, että Herra kielsi häntä matkustamasta Sveitsiin, vaan käski hänen varastoida ruokaa. Ei ollut mikään sattuma, että Herra on käsenyt minua 2. huhtikuuta 1962 varastoimaan ruokaa. Ei ollut mikään sattuma, että profeetta 3. joulukuuta 1963 kahden todistajan edessä sanoi: „**Veli Frank, ruoka, joka sinun tulee varastoida, on luvattu Sana tätä aikaa varten. Ruoka on saarnoissa, jotka otetaan ääninauhoille, kuitenkin, odota jakamisen kanssa, kunnes olet saanut lopunkin ruuan.**” Ei samatenkaan ole mikään sattuma, että Jumala Aamos 8:11:ssä on ilmoittanut lähettävänsä hengellisen nälän kuulla Hänen Sanojansa. Jumala ei ole myöskään meidän ajassamme tehnyt mitään, paljastamatta ensin neuvopäätöstään palvelijalleen ja profeetalleen ja palvelijoilleen, apostoleille (Aam.3:7; Ef.3:5).

Ei ole mikään sattuma, että Herra puhui ensin Matt. 24:ssä kaikesta, mitä tapahtuisi, ja tulee sitten suoraan seurakunnalle tärkeimpään tekstiin (jakeet 45-47). Nämä jakeet Herra on puhunut selvästi painotuksella. Kyllä, ja sitten seuraava

luku 25:1-12. Tämä on tätä ajanjaksoa varten kaksi tärkeintä Raamatun paikkaa. Nyt se on uloskutsuttujen viisaiden ja tyhmien keskuudessa. Viisaat ovat kunnioittava Jumalan asettamaa palvelustehtävää, ottavat sisäänsä puhtaan hengellisen ruuan, tulevat täytetyiksi Pyhällä Hengellä ja sinetöidyiksi.

Oli myös muita kokemuksia, joissa Herra on puhutellut minua käskevällä äänellä „palvelijani” ja on antanut suorat ohjeet. Kun minä sisäistän ne itselleni, silloin minä tulen yhä uudelleen tietoiseksi siitä suuresta vastuusta, joka on yhdistetty suoraan lähettämiseen. Minä olen myös vain ihminen, joka on Jumalan armon varassa. Kuitenkin, mitä palvelustehtävään tulee, olen minä tehnyt kaiken Herran käskyn mukaisesti: olen saarnannut Jumalan Sanaa henkilökohtaisesti yli 150 maassa; olen julistanut Sanomaa monien tv- ja radiolähetysten kautta koko maailmalle; olen kääntänyt veli Branhamin saarnat ja siten jakanut hengellistä ruokaa. Vaikkakin on yleisesti tunnettua, että minä olen kantanut Sanomaa veli Branhamin kotiinmenon jälkeen kaikkeen maailmaan, olkoon tämä tässä vielä kerran mainittu kaikkia niitä varten, jotka uusina ovat tulleet mukaan. Hän, jolla on Totuuden Henki, on uskova sen; hän, jolla on petoksen henki, ei voi uskoa sitä. Suoran lähettämisen, joka on yhteenliitetty pelastussuunnitelman kanssa, voivat vastaanottaa ja ovat vastaanottava vain he, jotka todella ovat Jumalan valtakunnassa ja kuuluvat morsiusseurakuntaan.

Se, että suora kutsuminen ja lähettäminen ovat yhdistetyt suureen vastuuseen, mikä on seurakunnassa, selvittää meille; että myös apostoli varoitti veljistä, jotka väärin oppien kautta saavat aikaan jakautumisia (Room. 16:17). Myös 2Kor. 11:ssä, missä hänelle oli kyseessä johtaa Kristuksen tykö puhdas neitsyt, hän valittaa vääristä veljistä, nimittää heitä valheapostoleiksi, petollisiksi työntekijöiksi, jotka vain pitävät jotakin naamiota. Luvussa 13 hän toistuvasti pyytää uskovia: „*Antaa saattaa itsenne oikeaan tilaan!*” (Saks. Raam.)

Galatian seurakunnalle hän kirjoittaa kaikella vakavuudella: „*Hän, joka julistaa jotakin muuta evankeliumia on kirottu!*”

Ef.4:ssä hän puhuu eri oppien tuulista ja kuvaa niitä ihmisten arpapeleiksi. Niin, ja 2Tim. 2:16-22:ssa hän kirjoittaa arvottomasta tyhjästä jaarittelusta, joka johtaa Jumalasta vieraantumiseen, ja mainitsee Hymeneuksen ja Filetuksen, joiden oppi, että ylösnousemus on jo tapahtunut, vaikutti kuin syöpä. Eikö nyt ole aivan samoin kaikkien väärin oppien kanssa? Tähän päivään mennessä ei ole totinen oppi tuonut vielä mitään jakautumista, päinvastoin: kaikki palvelustehtävät, jotka Jumala on asettanut, palvelevat seurakunnan rakentumiseksi (Ef.4).

Paavalilla oli vastuu, hänellä oli kutsuminen, lähettäminen, suora tehtävä. Hänelle Jumalan seurakunta oli Totuuden perustus ja pylvä (1Tim. 3:15). Julistuksensa päämäärästä hän on tehnyt yhteenvedon 1Kor. 9:1-3:ssa: „*Enkö minä ole vapaa? Enkö minä ole apostoli? Enkö ole nähnyt Jeesta, meidän*

Herraamme? Etkö te ole minun tekoni Herrassa? Jos en olekaan apostoli muille, olen ainakin teille; sillä te olette minun apostolinvirkani sinetti Herrassa. Tämä on minun puolustukseni niitä vastaan, jotka asettuvat tutkimaan minua.”

„...niin on myös Minun sanani kanssa, joka Minun suustani lähtee; se ei pala ja tyhjänä takaisin Minun tyköni, vaan vasta sitten, kun se on suorittanut sen, mitä Minä olen aikonut, ja on saanut aikaan sen, mitä varten Minä olen sen lähettänyt” (Jes.55:11; saks. Raam.).

Mitä tapahtuu nyt?

Nyt kulkee herätysshuuto kaikille eläville: *„Katso, ylkä tulee, valmistautukaa kohtaamaan Hänet!”* Nyt kuuluu sanoma: *„Te, minun kansani, erottautukaa! Tulkaa ulos...”, „...ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi...”* (Ilm.18:4). *„Sentähden: »Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä«, sanoo Herra, »älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäriskeni«, sanoo Herra, Kaikkivaltias”* (2Kor.6:17-18). Jumalan kansa kokee nyt jumalallisen sanoman täytymyksessä kaikkine siihen liittyvine lupauksineen; uloskutsumisen, erottumisen ja valmistumisen aina täydelliseen ennalleenpalauttamiseen asti, jonka täytyy tulla todellisuudeksi ennen Kristuksen toista tulemusta. *„...apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus...”* (Ef.2:20).

Onhan kirjoitettu: *„Taivaan piti omistaman Hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhään profeettainsa suun kautta”* (Apt.3:21). Tähän asiayhteyteen kuuluu lupaus Eliasta Mal. 4:5:stä, jonka meidän Herramme on vahvistanut Matt. 17:11:ssä: *„Elias tosin tulee ja asettaa kaiken jälleen oikeaan tilaan”* (saks. Raam.). Ja jotta kaikki on perustettu kahdelle tai kolmelle todistajalle, me luemme, mitä meidän Herramme sanoi Mark. 9:12:ssa: *„Elias tosin tulee ensin ja asettaa kaikki kohdalleen”* Tänä päivänä tämä Kirjoitus on käynyt toteen meidän silmiemme ja korviemme edessä ja kaikki aiheet kuten jumaluus, kaste, ehtoollinen, kyllä, kaikki on tuotu opinmukaisesti alkuperäiseen tilaan.

Johannes Kastaja tiesi lähettämisensä, mutta hänen palvelustehtävänsä voitiin kuvata laajasti vasta neljässä evankeliumissa. Samoin myös veli Branham tiesi palvelustehtävänsä ja Kirjoitusten paikat, jotka viittasivat siihen. Kuitenkin vasta taaksepäin katsottaessa voidaan tämä täydessä laajuudessa pelastushistoriallisesti asettaa oikein paikoilleen. Neljä evankeliumia voitiin kirjoittaa vasta Kristuksen taivaaseenastumisen jälkeen. Apostolienteot voitiin kirjoittaa vasta

Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen; kirjeet seurakunnille vasta senjälkeen, kun ne olivat syntyneet. Niin me olemme ymmärtäneet vasta senjälkeen, kun veli Branhamin palvelustehtävä oli päättynyt, hänen lähettämisenä koko laajuuden. Vasta senjälkeen me olemme osanneet asettaa oikein raamatullisesti kaiken, mitä hän sanoi.

Miten usein veli Branham onkaan sanonut, Sanoma on: „**Takaisin Sanaan! Takaisin alkuun! Takaisin apostolien oppiin, niin, takaisin helluntaijuhlaan!**” Sen me koemme nyt kaikki, jotka todella uskomme kirjoitustenmukaisesti. Niin kuin me jo useammin olemme painottaneet, täytyy totisessa Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa viimeisen saarnan olla niin kuin ensimmäinen oli. Viimeisen kasteen täytyy olla niin kuin ensimmäinen. „Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste...”

Viimeisen ehtoollisen täytyy olla niin kuin ensimmäisen yksine leipineen ja yksine maljohneen — ei satoine pikkulaseineen tarjottimilla, niin kuin se monissa paikoissa on yleistä. Jumalan seurakunnassa pätee myös ehtoollisenviettoon meidän Lunastajamme (Matt.26:26-29) ja alkuseurakunnan raamatullinen esikuva (Apt.2:42). Paavali kirjoittaa sitä varten: „*Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka me murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?*” (1Kor.10:16) Myös jokaisen paikallisen kokouksen täytyy olla lopussa, niin kuin se oli alussa; varustettuna voimalla korkeudesta, yhtenä sydämenä ja yhtenä sieluna, kaikkine palvelustehtävineen, Hengen hedelmineen ja Hengen lahjoineen (1Kor. 12 lukuun 14asti; Ef.4). Se kuuluu ennalleenasettamisen sanoman täytäntöönpantuun todellisuuteen. Aamen.

Arvokas vertaaminen

Jes.40:ssä, jae 4 kuvaa Johannes Kastajan palvelustehtävän: „*Kuulkaa, ääni kuuluu erämaasta: »Raivatkaa Herralle tie, tasoittakaa valtatie meidän Jumalallemme.«*” (Saks. Raam.) Se oli ensin lupaus. Siihen kuuluu seuraava Sana: „*Tietäkää: Minä lähetän enkelini, että hän raivaa tien minun edelläni...*” (Mal. 3:1; saks. Raam.). Kun täyttymyksen aika oli tullut, lupaus tuli näkyväksi, kuultavaksi, koettavaksi todellisuudeksi: „*Esiin astui mies, Jumalan lähettämä, hänen nimensä oli Johannes; hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, jotta kaikki hänen kauttansa tulisivat uskoon*” (Joh.1:6-7; saks. Raam.).

Hänen palvelustehtävänsä kohokohtadassa tulivat Jerusalemissa lähetetyt, joiden tuli kysyä häneltä, kuka hän sitten olisi. Hän selvitti: „*Minä en ole Kristus.*” „*He kysyivät häneltä edelleen: »Kuka sitten? Oletko sinä Elia?» Hän sanoi: »Ei, minä en ole hän.»*”, sillä Mal. 4:5:n lupauksen mukaisesti Elian pitäisi astua esiin vasta ennen kauheaa Herran päivää. Lähetetyt kysyivät edelleen: „*Oletko*

sinä »**se profeetta**«?, hän vastasi: »En.« Kysymys ei ollut: „Oletko sinä joku profeetta?”, vaan on viitattu aivan kohdistettuna lupaukseen 5Moos. 18:15-19: „Oletko sinä **se profeetta?**” (Joh. 1:19-27).

Lupaus viittauksella Messiaaseen profeettana kuului: „»**Profeetan** minä olen herättävä heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen Sanani hänen suuhunsa, ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen puhua. Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille«” (5Moos.18:18-19).

Johannes oli profeetta, mutta hän ei ollut **se profeetta**. Hän oli enemmän kuin Vanhan Testamentin profeetat, jotka olivat ilmoittaneet Lunastajan, sillä hän sai esitellä Hänet. Mutta hän ei ollut enempää kuin ihminen, ja pienin Jumalan valtakunnassa oli suurempi kuin hän (Matt.11:9-11). Hänen ainutlaatuisen palvelustehtävänsä kautta asetettiin silta Vanhasta Testamentista Uuteen ; sentähden on kirjoitettu: „*Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti; siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa pelastussanomana kautta; ja jokainen tunkeutuu sinne sisään väkisin*” (Luuk.16:16). Pyhän Hengen vuodattamisen kautta Jumalan valtakunta mursi voimalla tien, uusitamentillisen seurakunnan perustaminen tapahtui ja ensimmäiset tunkeutuivat sinne sisään.

Jeesuksesta, Messiaasta, on kirjoitettu: „Niin muutamat kansasta kuultuaan nämä sanat, sanoivat: »Tämä on totisesti **se profeetta!**« Toiset sanoivat: »**Tämä on Kristus**« ... ” (Joh.7:40-41).

Messias ei ollut Ihmisenpoikana vain *joku* profeetta, Hän oli »**se profeetta**«. Hän oli »**se profeetta**«, **luvattu Lunastaja — Jeesus Kristus, meidän Herramme**. Pietari tiesi, että Lupaus Vanhassa Testamentissa viittasi Häneen: „*Sillä Mooses on sanonut: »Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu*” (Apt.3:22).

Myös Stefanus viitasi siihen: „*Tämä Mooses on se, joka sanoi israelilaisille: »Profeetan, minun kaltaiseni, Jumala on teille herättävä teidän veljienne joukosta*»” (Apt. 7:37).

5Moos. 18:ssa on puhe päinvastoin kuin „**siitä profeetasta**” myös profeetasta, jonka Jumala lähettää (20-22). Näyttääkseen eron „**sille profeetalle**”, osoitetaan jonkun profeetan erehtyväisyys päinvastoin kuin **Jumala-profeetan erehtymättömyys**: „*Mutta profeetta, joka julkeaa puhua minun nimessäni jokin, jota minä en ole käskenyt hänen puhua, tahi puhuu muiden jumalien nimessä, sellainen profeetta kuoloon. Ja jos sinä ajattelet sydämässäsi: »Mistä me tiedämme, mikä sana ei ole Herran puhetta?*« niin huomaa: kun profeetta puhuu Herran nimessä, ja kun se, mitä hän on puhunut, ei tapahdu eikä käy toteen, niin sitä sanaa Herra ei ole puhunut; julkeuttaan se profeetta on niin puhunut; älä pelkää häntä.»” (5Moos. 18:20-22).

Totinen profeetta pysyy totisena profeettana, myös jos hän ihmisenä sanoo jotakin, johon hän ei ole saanut mitään suoraa tehtävää Jumalalta. Se sanotaan meille aivan selvästi, milloin Herra on puhunut profeetan kautta ja milloin profeetta on puhunut itse. „*Kun profeetta puhuu Herran nimessä, ja kun se, mitä hän on puhunut, ei tapahdu eikä käy toteen, niin sitä sanaa Herra ei ole puhunut.*” Myös tämä Sana meidän täytyy ottaa näin vastaan ja antaa sen päteä niin, kuin se on kirjoitettu.

Veli Branham sanoi 18.01.1963: „**Minä olen vain kuolevainen ihminen, teen virheitä. HÄN on kuolematon, erehtymätön! HÄNEN täytyy pitää Sanaansa; minun ei tarvitse pitää omaani.**” Niin kuin Johannes Kastaja, oli veli Branham luvattu profeetta, mutta myös ihminen, joka mielellään onki ja erityisesti otti paljon aikaa itselleen metsästämiseen. Sanoma, joka hänen oli tuotava Jumalan kansalle, ei ole sentähden se, mitä hän ihmisenä sanoi, vaan se, mitä Jumala hänen kauttaan on sanonut.

Raamatullisen profetian kaksinkertainen toteutuminen

Tarkastelkaamme kaksinkertaista lupaus Mal.4:5-6:sta: „*Katso, minä lähettän teille profeetta Eliaan, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä. Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen,...*” Johannes Kastajan palvelustehtävässä toteutui: „*hän on kääntävä isien sydämet lasten puoleen*”; niin enkeli sanoi sen hänen isälleen Sakariaalle: „*Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö; ja hän on se, joka on käyvä Herran edellä Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääkseen isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin toimittaakseen Herralle hyvin valmistetun kansan*” (Luuk.1:16-17).

Toinen osa Mal. 4:stä „*ja kääntää lasten sydämet isien puoleen*”, toteutuu nyt Sanoman kautta ajanjaksossa ennen Kristuksen toista tulemusta. Se oli ja on jumalallisen lähettämisen päämäärä: että Herran tykö johdetaan hyvin valmistettu kansa.

Monilla vanhatestamentillisilla profetioilla on kaksinkertainen täyttymys. Jes. 61:1-3:ssa on kirjoitettu kaikille tuttu Sana: „*Herran Jumalan Henki lepää minun ylläni, koska Hän voidellut minut julistamaan ilosanomaa kurjille...*”; Luuk. 4:18-19:ssä Jeesus luki tämän tekstin ja lopetti toisen jakeen keskellä, missä sanotaan: „*...julistamaan Herran otollista vuotta*”. Toista osaa „*kostonpäivästä*” Hän ei voinut lukea pelastuksenpäivän alussa. Hän ei olisi voinut silloin sanoa: „*Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen!*” (jae 21).

Joel 2:28-32:ssä me löydämme valtavan lupauksen: „*Näitten päivien jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle ...*” sitten seuraa „suuren ja peljättävän Herran päivän” ilmoitus, jolloin aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi. Ja heti seuraavassa jakeessa on kirjoitettu: „*Mutta jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu, sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa on oleva pelastus.*”

Ensimmäisessä saarnassa helluntaipäivänä apostoli Pietari viittaa lupaukseen Joelissa ja julistaa kovalla äänellä: „*Ja jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu*” — mutta pysähtyy sitten keskelle jaetta: hän ei mainitse osaa pelastuksesta Siionin vuorella ja Jerusalemissa. Se toteutuu Israelin heimoille (Jes.10:12; Joel 4:15-17; Miika 4:6-7), kunnes lopuksi 144 000 ilmestyy Siionin vuorella (Ilm. 14).

Pietari on tehnyt vielä jotakin: hän on nimittänyt „*peljättävän Herran päivän*” „*ihanaksi päiväksi: „ennekuin Herran päivä tulee, se suuri ja ihana*” (Apt.2:20; saks. Raam.). Niin, uskoville se on oleva ihana päivä. Paavali kirjoittaa, että Herra on vievä työn päätökseen Jeesuksen Kristuksen päivään mennessä (Fil.1:6 ja 1:10). Hän kirjoittaa edelleen voittokruunusta, joka on tuleva hänen ja kaikkien osaksi, jotka rakastavat Herran ilmestymistä (2Tim. 4:8). Siis se päivä on uskoville ihana Jeesuksen Kristuksen päivä, heidän uskonsa päämäärä, ylöstempaus: „*Pitäkää kiinni Elämän Sanasta minulle kerskaukseksi Kristuksen päivään asti, koska silloin en ole turhaan juossut enkä ole turhaan työtä tehnyt*” (Fil.2:16; saks.Raam.). Toisille se pysyy kauheana päivänä, joka palaa kuin pätsi (2Piet 3).

Nyt, päivien lopulla, pilkkaaajat kysyvät: „*Missä on lupaus hänen tulemuksentansa?*” (2Piet.3:4). Vastaus kuuluu: „*Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä ...*” (jae 9). Hän osoittaa pitkämielisyyttä, kunnes viimeisetkin pelastetaan ja tulevat mukaan. Pietari kirjoittaa luvatusista takaisinpaluista ja samalla „*Herran päivästä*”: *Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat*”, ja päättää kehoituksella: „*Sentähden, rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhassa Hänen edessään*” (jakeet 10,14). Morsiusseurakunnalle se on ihana päivä, koska se menee sisään hääaterialle.

Vain Pyhä Henki johtaa sisään koko Totuuteen

Ei mikään profeetallinen Sana salli mitään omaa tulkintaa, mutta hyvinkin kaksikertaisen täyttymyksen. 150 kertaa veli Branham on esimerkiksi maininnut Sakarja 14:7 „*Ehtoolla on oleva valo...*”. Kuitenkin tosiasiallinen täyttymys

on oleva, kun Herra tulee Öljymäelle ja ottaa koko maan kuningasvaltansa alle (Sak. 14:4-9).

Veli Branham on viitannut Ilm. 10:een seitsemänkymmentä kertaa viitataan palvelustehtäväänsä seitsemäntenä seurakuntaenkelinä. Kuitenkaan se ei peruuta sitä, mitä tapahtuu, kun seitsemännen pasuunaenkelin ääni kuuluu Ilm. 11:15 mukaisesti, niin kuin luvussa 10 jakeessa 7 ilmoitetaan. Silloin „Jumalan salaisuus” tulee päätökseen niin varmasti, kuin nyt veli Branhamin palvelustehtävän kautta paljastettiin kaikki salaisuudet, jotka olivat kätkeytyt, Mooseksesta Ilmestyskirjaan asti, ja ovat tulleet päätökseen. Kuitenkin erityisesti kaikkien, jotka ovat tekemisissä seitsemän ukkosenjyrinän kanssa, pitäisi ottaa huomioon vala Ilm. 10:6:ssa ja luoda katseensa Danielin 12:6:een. Kysymys kuului: *„Kuinka kauan on vielä näitten ihmeellisten asiain loppuun?”* Sitten seuraa tärkeä ilmoitus: *„Ja minä kuuntelin pellavapukuista miestä, joka oli virran vetten yläpuolella, ja hän nosti oikean ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää iankaikkisesti: » Siihen on vielä aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa. Ja niin pian kuin pyhän kansan tuhoajan valta saavuttaa loppunsa, silloin tämä kaikki on toteutuva!«”* Aamen.

„...ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on: »Ei ole oleva enää mitään lykkäystä/mitään aikaa enää...«” (Ilm.10:6). Aamen.

Kiitos olkoon Jumalalle näistä valaisevista profeetallisista Kirjoitusten paikoista: Siitä hetkestä, kun enkeli vannoo, on vielä 3½ vuotta siihen, kun Herra astuu kuningasvaltaan (Dan.7:25-27; Ilm.11:15-19). Kuinka tarkkaan osuu tämä vala, jonka Daniel näki ja kuuli, Ilm. 10:n kulkuun, missä Johannes näki sen! Kiitos olkoon Jumalalle Hänen ihmeellisestä kirjoitetusta ja kahdelle, jopa kolmelle todistajalle perustetusta paljastetusta Sanasta.

Kuka uskaltaa väittää sitä vastaan, että Ilm. 10 toteutuu tarkkaan siinä järjestyksessä, niin kuin se on kirjoitettu? Liiton Enkeli tulee alas, pilveen verhottuna, sateenkaaren ympäröimänä, avatun kirjan kanssa, asettaa oikean jalkansa meren päälle, vasemman maan päälle: *„ ja huusi suurella äänellä, niin kuin leijona ärjyy”* (Hoos.11:10, Jooel 4:15-17). Veli Branham sanoi 17. maaliskuuta 1963: **„Jos te olette huomanneet sen: se on Kristus. Vanhassa Testamentissa Häntä kutsutaan Liiton Enkeliksi. Hän tulee tuossa suoraan juutalaisten tykö...”**

Kun hänellä oli 28. helmikuuta 1963 se valtava kokemus, yliluonnollisen pilven esiintymisen yhteydessä, jossa olivat seitsemän enkeliä pyramidin muodossa, koko Sunset-vuoren ympäristö järjisi luonnollisen maanjäristyksen takia, jota seurasi seitsemän korvinkuultavaa ukkosenpamausta. Viisikymmentä kertaa veli Branham on maininnut nämä seitsemän ukkosenjyrinää: ne merkitsivät

hänelle niin paljon, koska hänen huomionsa kiinnitettiin näiden seitsemän ukkosenjyrinän kautta yliluonnolliseen pilveen, ennen kuin hän saarnasi seitsemästä sinetistä. Hän on puhunut siitä useammin ja myös me olemme siitä jo toistuvasti kirjoittaneet.

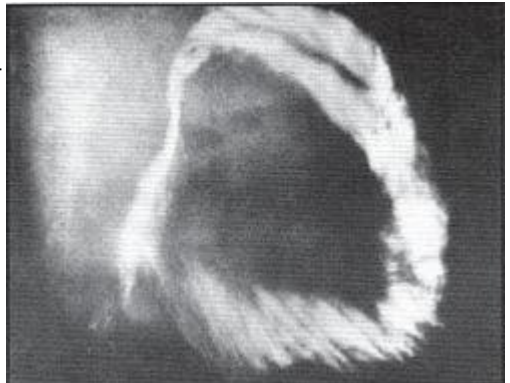
24. maaliskuuta 1963 hän on koputtanut saarnastuolia ja painottanut, miten valtavia nämä seitsemän ukkosenjyrinää olivat. Minä itse olen omin silmin nähnyt yhdessä saarnaajajoukon kanssa, jonka veli Pearry Green oli kutsunut sinne, kalliolohkareet ja kiven, joka oli vierinyt vuorta alas. Kuitenkin silloin veli Branhamin täytyi sanoa viittauksella Ilm. 10:een: „**Niin varmasti kuin ei kukaan tiedä, milloin Herra tulee, ei myöskään kukaan tiedä, mitä ne seitsemän ukkosenjyrinää ovat puhuneet.**” Se ei koske seurakuntaa, eikä sitä saanut lainkaan kirjoittaa muistiin. Se, mitä seurakunnalle täytyy sanoa ja mikä saa aikaan ylösnousemususkon, on kirjoitettu Raamattuun ja se on julistettu meille.

Hän, joka kieltää selvän kirjoitetun Sanan ja puhuu jostakin „7-ukkosenjyrinän-ilmestyksestä”, josta on olemassa erilaisia versioita, aina seitsemään erityiseen mieheen asti, joiden tulee astua esiin seitsemänä äänenä, tai että Liiton Enkeli olisi jo tullut maan päälle: sellaiset saarnaajat ovat petoksen hengen turmelemlia.

Seitsemännessä sinetissä aloitetaan Herran päivä. Aurinko pimenee, kuu muuttuu vereksi, tähdet putoavat taivaalta. Kaikki, mikä Ilm. 6:12 lähtien on kirjoitettu ja tapahtuu, on tulevaisuudessa.

Pilven ilmestyminen

Valitettavasti on vuosien ajan, jopa Sanomanpiireissä, asetettu kyseenalaiseksi 28. helmikuuta 1963 päivänä, jolloin yliluonnollinen pilvi ilmestyi seitsemän enkelin kuviomuodostelmana. Se täyttää minut suurella murheella. Väite kuuluu: Metsästyskausi Arizonassa on alkanut vasta 1. maaliskuuta, siis se ei ole voinut tapahtua 28. helmikuuta. Nyt myös arvostelijat ovat tarttuneet aiheeseen ja vieläpä levittävät sitä maailmanlaajuisesti internetin kautta, aina siihen iskulauseeseen asti: „William Branham, valehtelija!”

Minä olen tuonut mukani USA:sta tuolta ajalta kolme aikakausilehteä, jotka kuvaavat siitä tapahtumasta, ja toistan tässä lainaukset:

Science aikakausilehti, 19. huhtikuuta 1963:

„Epätavallinen, ympyränmuotoinen pilvi havaittiin 28. helmikuuta 1963 vähän ennen auringonlaskua Arizonan pohjoisosan yllä...”

Life aikakausilehti, 17. toukokuuta 1963:

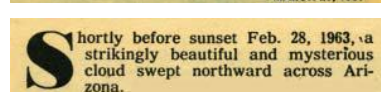
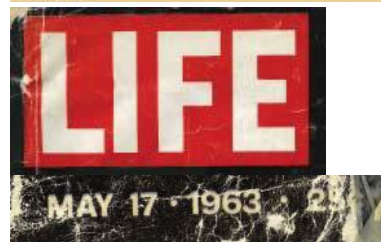
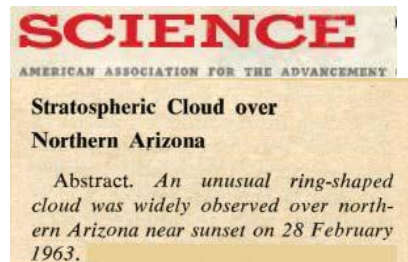
„Niin kuin jättiläismäinen leijuva savuympyrä ilmestyi 28. helmikuuta auringon laskiessa Flagstaffin yläpuolella, Arizonassa ...”

Arizona Republic, sunnuntaina 26. maaliskuuta 1967:

„Vähän ennen auringonlaskua viipyi 28. helmikuuta 1963 huomiotaherättävän kaunis ja salaperäinen pilvi luoteen suunnalla Arizonan yllä...”

Veli Branham on toistuvasti viittannut näihin kuvauksiin, ennen kaikkea *Life* aikakausilehteen. Hän ei ole sanonut mitään päivänmäärää vastaan, eikä ole milloinkaan puhunut kahdesta ajallisesti eri tapahtumasta pilven yhteydessä. Joka kerta hän on todistanut pilven ilmestymisen, jossa oli seitsemän enkeliä, yhtenä ainoana tapahtumana.

Minä en osallistu tähän inhottavaan väittelyyn. Mutta on minun asiani vastuun takia, joka minulla on Jumalan edessä, tuoda teidän kaikkien tietoisuuteen nämä kolme artikkelia, jotka vahvistavat helmikuun 28.päivän 1963.

Arvostelijat käyttävät puheenvuoronsa

Yhä uudelleen ovat arvostelijat käyttäneet puheenvuoronsa. He ovat löytäneet 13 ilmausta, jotka veli Branham on erityisesti tehnyt kesäkuussa ja

elokuussa 1961 kolmessa saarnassa vuodesta 1977. Toistuvasti hän mainitsi saarnoissaan vuoden 1977 ja oli varma siitä, että ylöstempaus ja kaikki, mitä hän vuonna 1933 oli näyissä nähnyt, täyttyisivät vuoteen 1977 mennessä. Se oli hänen odotuksensa, ei NÄIN SANOO HERRA. Hän oli lukenut Dr. Larkinin kirjan, että 1977 olisi seitsemäskymmenes riemujuhlavuosi.

Arvostelijat ovat löytäneet vielä lisäilmauksia, joihin me emme voi käydä lähemmin sisään. Veli Branhamilla oli ihmisenä odotuksia — se oli hänen oikeutensa — ja se pysyy aina ja iankaikkisesti siinä, että hän on ollut totinen profeetta, jonka yliluonnollinen, virheetön palvelustehtävä oli pelastushistoriallisesta merkityksestä, myös kun hän sanoi asioita itse. Me emme pysähdy siihen, mitä arvostelijat sanovat, emmekä siihen, mitä petoksen henki tuo sanomamarkkinoille — me iloitsemme kaikesta, mitä Jumala on paljastanut siunatun profeettansa kautta.

Veli Branhamilla oli myös sinettien yhteydessä erityisiä odotuksia. Hän puhui vuodesta 1956 loppuun asti telttänyistä, 55 kertaa „kolmannesta nykäyksestä”. Vielä 28. marraskuuta 1965 hän sanoi: „**Minä olen vielä kerran ratsastava sitä polkua.**” Kuitenkin matkalla Tucsonista Jeffersonvilleen 18. joulukuuta 1965 tapahtui onnettomuus, jossa hän loukkaantui vaikeasti ja 24. joulukuuta 1965 hänet kutsuttiin kotiin. Jumala ottaa lähettiläänsä vain kotiin, kun heidän tehtävänsä on täyttynyt. Myös Johannes Kastajan elämä ja palvelustehtävä olivat yhtäkkiä lopussa.

Ei kukaan, jolla on edes hiukankin Jumalan pelkoa, ole hylkäävä veli Branhamia, koska hän on ilmaissut odotuksensa. Palvelustehtävä oli sataprosenttinen. Miten usein hän onkaan puhunut tulipatsaasta, pilvestä, yliluonnollisesta valosta, joka ennen kaikkea silloin tuli alas, kun hän rukoili sairaitten puolesta! Siinä asiayhteydessä hän mainitsi 112 kertaa Herran enkelin ja Liitonenkelin. Siihen me sanomme: Halleluja! Aamen! Sama, joka kumartui yliluonnollisella tavalla alas, kun seitsemäs seurakuntaenkeli oli maan päällä ja toi Sanoman, tulee Ilm. 10:ssä Liitonenkelinä näkyvässä hahmossa alas ja silloin käy toteen toinen osa Mal. 3:1:stä ja „Liitonenkeli tulee pettämättömästi temppeliinsä.” Kaikki tapahtuu, niin kuin se raamatullisessa profetiassa edeltä sanottiin, ja me olemme määrättyt asettamaan kaiken kirjoitustenmukaisesti oikein paikoilleen.

Profeetat pysyvät profeettoina, myös kun he sanovat itse jotakin tai odottavat. Se tapahtui, että me pysymme raittiina. Siitä meidän tulee tunnistaa, että he ovat ihmisiä niin kuin kaikki toisetkin, ja kunnia kuuluu vain Jumalalle, jolla yksin on kuolemattomuus ja erehtymättömyys, ja joka puhuu kutsumiset, joita Hän ei voi koskaan ottaa takaisin.

Jumalanpalvelusta vai epäjumalanpalvelusta?

Niin kuin arvostelijat haluavat asettaa kyseenalaiseksi kaiken yliluonnollisen veli Branhamin elämässä ja palvelustehtävässä, niin päinvastoin sille, fanaattiset kannattajat ovat tehneet hänestä enemmän kuin ihmisen.

Heti 11. huhtikuuta tapahtuneitten profeetan hautajaisten jälkeen minä pyysin veljiltä Jeffersonvillessä 12. ja 13. huhtikuuta 1966 sitä, että ääninauhoille otetet saarnat painetaan, jotta ne voidaan kääntää toisille kielille. Se tapahtui „Spoken Word Publications” määritteen alla — suomeksi „Puhuttu Sana”. Roy Borders, jonka minä tunsin henkilökohtaisesti ja joka myös oli ollut veli Branhamin sihteeri, otti vastuun. Kaikki toiset veljet, joko New Yorkista, Tucsonista tai Texasista, lähtivät pettyneinä kotimatkalle, koska toivottu profeetan kuolleista herääminen pääsiäissunnuntaina ei ollut tapahtunut.

Nimitys „Spoken Word” säilyi aina 1980 luvun alkuun asti. Sitten ryhdyttiin avoimesti korottamaan profeettaa jumalaksi, ja ääni Ilm. 10:7:stä oli siitä lähtien „Voice of God” — „Jumalan ääni”. Nyt oli jokainen profeetan sana Jumalan Sanaa, myös kun hän sanoo „a-a-a-a-”. Niin se täytyi myös painaa ja kääntää. Nyt olivat myös kaikki kertomukset, jotka hän kertoi, Jumalan Sanaa, ja niin ihmispalvonta asetettiin sisään. Veli Branhamia kutsuttiin „Jumalan ääneksi”, ja kaikki, mitä hän sanoi, Jumalan Sanaksi. Se tapahtui vetoamisella 1Kor. 7:ään, missä Paavali tuo sekä oman näkemyksensä, kuin myös sen, mitä Herra sanoo: *„Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ...”* Vaikka Paavali tuossa itse on tehnyt erotuksen sen välillä, mitä Herra on sanonut, ja sen välillä, mitä hän on sanonut, tuli siitä lähtien molempien päteä suorana Jumalan Sanana. Paavali antoi kuitenkin vain neuvon senaikaisen vaikean ajantilanteen takia (jae 26) ja kirjoittaa jopa: *„Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niin kuin ei heillä niitä olisikaan”* (jae 29).

William Branham ei ollut vain profeetta; hän oli ihminen kuin jokainen muukin. Minä olin hänen kanssaan henkilökohtaisessa yhteydessä 10 vuoden ajan, minä olen Krefeldistä käsin puhunut puhelimesta hänen kanssaan, olen ajanut mukana hänen autossaan, missä hän istui ratin ääressä, olen syönyt ja juonut hänen kanssaan, olen myös kokenut mukana hänen erehtymättömän palvelustehtävänsä silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistajana. Minä olen myös säilyttänyt 21 kirjettä veli Branhamilta: ensimmäinen on 11. marraskuuta 1958, viimeinen 30. syyskuuta 1965. Ja niin kuin jo useammin olen kirjoittanut, minun palvelustehtäväni on yhteenliitetty hänen palvelustehtävänsä kanssa kuin ei kenenkään toisen maan päällä. Ei kukaan veli ole voinut tähän päivään mennessä todistaa suoraa kutsumista, mainita päivää ja hetkeä, paikkaa ja aikaa tai lähettämistehtävää, niin kuin profeetta on sen minun tapauksessani vahvistanut 3. joulukuuta

1962 kahden todistajan edessä. Hänen toivomuksestaan minä olen saarnannut sunnuntaina 2. joulukuuta hänen kappelissaan Jeffersonvillessä aamupäivällä ja illalla.

Kuitenkin, jos Raamattu jossakin kokouksessa johdantosanan jälkeen asetetaan sivuun ja sitten vain enää luetaan lainauksia saarnoista ja tehdään ne omia käsityksiä varten sopiviksi, silloin minä en voi enkä saa pidempään vaieta siitä. Jos nyt sanomanpiireissä enää on kyse vain Branhamista, samalla kun sanotaan: „Profeetta on sanonut!”, „Profeetta on sanonut!”, kun nidokset kertomuksineen hänen elämästään, kun kirjat erilaisine haastatteluineen ja valokuva-albumeineen aina 340 kuvan kanssa julkaistaan, silloin se on ihmispalvontaa. Kun hauta tehdään pyhiinvaelluspaikaksi ja erityiset huoneet henkilökohtaisine esineineen pyhäinjäännöksiksi, silloin se on epäjumalanpalvelusta. Sen minä sanon täydessä vastuussa Jumalan edessä.

Tänä päivänä, kun te kuulette Hänen äänensä ...

Monien „sanomanuskovien” keskuudessa puhutaan vain siitä, mitä profeetan aikana tapahtui, mutta ei siitä, mitä Jumala tekee tänä päivänä. Se on suoraa pe-tosta Jumalan kansaa kohtaan. Mitä Jumala on tehnyt, sehän oli valmistamista sitä varten, mitä Hän nyt tekee.

Kaikki, jotka eivät voi uskoa, että on olemassa jatkuminen veli Branhamin palvelustehtävän jälkeen, joka johtaa täydellistytymiseen, he menevät halveksunnalla sen ohi. Heissä toteutuu Sana: *„Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä Minä teen teidän päivinänne teon, teon jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille”* (Apt. 13:41).

Kuinka usein veli Branham onkaan sanonut tarkoituksenmukaisesti: „Ihmiset puhuvat siitä, mitä Jumala on tehnyt ja odottavat sitä, mitä Hän tulee tekemään, mutta kulkevat sen ohitse, mitä Hän parhaillaan tekee.”

Siihen lisäksi tulee vielä oppi, että profeetta on tuleva takaisin ja vievä palvelustehtävänsä päätökseen teltassa. Myös se on uskovien pettämistä. Joka on saanut pääsyn siihen, mitä Jumala parhaillaan tekee, vain hän tunnistaa todella, mitä Jumala on tehnyt, ja tulee kokemaan mukana, kun Herra nousee ja itse vie päätökseen lunastustyönsä, niin kuin Hän on vienyt päätökseen luomistyönsä.

„Sillä Herra nousee niin kuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu niin kuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa” (Jes. 28:21)

„Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Vielä vähän aikaa, ja minä liikutan taivaat ja maan, meren ja kuivan” (Hagg. 2:6).

„Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: »Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.«” (Hebr. 12:26).

Kiitos olkoon Jumalalle tälle ajalle luvattun profeetan kutsumisesta ja lähettämisestä. Se pätee yhä, mitä Herra on sanonut Matt. 10:40.41:ssä: „*Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt. Joka profeetan ottaa tykönsä profeetan nimen tähden, saa profeetan palkan ...*” Meidän sydämemme tuotiin takaisin alkuperäiseen apostolien ja profeettojen uskoon. Aamen. Kristuksen morsian on oleva puhdas Sanamorsian, niin kuin Ylkä oli Sana, joka tuli lihaksi. Veli Branham näki, että Morsian joutui ohimenevästi pois tasatahdista ja käyttäytyi hyvin häpeällisesti, mutta sitten jälleen tuotiin tasatahtiin takaisin. Se tapahtuu nyt kaikkien kanssa, jotka täydellisesti alistuvat Kristuksen, seurakunnan pään, alaisuuteen.

„*Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen: hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus*” (Ilm. 19:8).

„*...ja ne neitsyet, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa hääaterialle, ja ovi suljettiin*” (Matt. 25:10).

Tärkein ajanjakso pelastushistoriassa on nyt

Nyt on kyse siitä, että meillä on osallisuus siihen, mitä Jumala meidän ajassamme tekee, ja ymmärrämme kaiken oikein (Matt. 13:51). Tärkein on Vanhan Testamentin raamatullisten profetioiden oikein paikoilleen asettaminen Uuden Testamentin täyttymyksessä. Me löydämme Uudessa Testamentissa yli 800 lainausta Vanhasta Testamentista, 186 yksistään Psalmeista. 52:sta vertauksesta, jotka meidän Herramme on tuonut esiin, 40 viittaa Jumalan valtakuntaan — 7 niistä on kirjoitettuna Matt. 13:ssa. Hänen opetuslapsiltaan Hän kysyi: „*Oletteko ymmärtäneet tämän kaiken? He vastasivat hänelle: Olemme.*” Heihin on pätenyt myös autuaaksijulistaminen: „*Teidän silmänne ovat autuaat, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat; sillä monet profeetat ja vanhurskaat ovat ikävöiden toivoneet nähdä sen, mitä te näette ...*” Niin kuin oli Kristuksen ensimmäisessä tulemuksessa, niin se on nyt ennen Kristuksen toista tulemusta. „*Ja hän sanoi heille: »Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa.«*” (Luuk. 24:44-45). Aivan samoin nyt pitää toteutua kaiken, mikä seurakunnalle luvattiin. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät sen, ja korvat, jotka kuulevat sen, ja sydämet, jotka uskovat sen. Aamen.

Lopunajantapahtumat Lähi-Idässä raamatullisen profetian valossa

20-vuotisten neuvottelujen jälkeen Israelin ja Vatikaanin välillä tulee Siioninvuorella sijaitseva Sali, jossa viimeinen ehtoollinen ja Pyhän Hengen vuodatus ovat tapahtuneet, luovuttaa nyt katolilaiselle fransiskaanijärjestölle. Vuodesta 1948 lähtien se oli Israelin valtion hallinnan alla ja oli museona, jossa ei saanut harjoittaa mitään uskonnollisia seremonioita. Vastaisuudessa katolilainen kirkko on pitävä siellä jopa messuja.

Määräysvalta Temppelevuoresta Al Aksa moskeijoihin ja Kalliososkeijoihin on muslimeilla, Siioninvuorella sen ottaa fransiskaanijärjestö ja siten katolinen kirkko – kiitos olkoon Jumalalle, vain ohimenevästi. Nyt on aivan avoimesti etusivun otsikoissa, mitä Pyhissä Kirjoituksissa on kirjoitettu. Koskee se sitten politiikka, uskontoa tai taloutta: kaikki haluavat olla mukana määräämässä Israelista ja myös Jerusalemissa, josta neuvottelut Vatikaanin kanssa muodostavat pääasian.

Käsillä olevissa ajankohtaisissa uutisissa me näemme, että rauha ja turvallisuus, joista Paavali on profeettallisesti edeltä sanonut, ovat kouriintuntuvan lähellä: „*Kun he sanovat: »Nyt on rauha ja turvallisuus«, silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio, niin kuin synnytysskipu raskaana olevan vaimon, eivätkä he pääse pakoon»* (1Tess.5:3).

Samoin on edeltäsanottu, että viimeisellä maailmanvaltiaalla, jossa poliittinen ja uskonnollinen maailmanvalta ovat yhdistettyinä, on oleva menestys hyvältä kuulostavien sanojen kautta, ja hän on syöksevä myös Israelin turmioon. „*Ja väkevä on hänen voimansa, vaikka ei tosin hänen omasta voimastaan, ja ihmeellisen paljon hän saa aikaan hävitystä; ja hän menestyy siinä, mitä hän tekee, ja hän tuottaa turmion väkeville ja pyhien kansalle. Ja hänen oveluutensa tähden onnistuu petos hänen kädessään, ja keskellä rauhaa hän tuottaa turmion monille. Ruhtinasten Ruhtinastakin vastaan hän nousee, mutta ilman ihmiskättä hänet muserretaan*” (Dan. 8:24-25). Molemmat kulkevat rinnakkain: uskonnollisiksi leimatut rauhanneuvottelut ja sotaisat välienselvittelyt. Jerusalemissa ahdistetaan joka puolelta. Profeetta Daniel sanoi edeltä: „*Ja kaupungin ja pyhäkön*

hävittää hyökkäävän ruhtinaan väki, mutta hän itse saa loppunsa tulvassa. Ja loppuun asti on oleva sota: hävitys on säädetty” (Dan.9:26).

Mutta aivan lopussa Jeesus Kristus on puhuva mahtisanan ja on vahvistava liiton kansansa Israelin kanssa. Silloin täyttyy Jooel 3: 16 *„Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemissa, ja taivaat ja maa järkkyvät; mutta Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva.”*

Huolimatta kaikista sivuilmiöistä on sopimus Israelin kanssa ja seurakunnan ylöstempaus tullut kouriintuntuvan lähelle, ja meidän Herramme ja Lunastajamme huudahtaa meille ponnekkaasti: *„Kun te näette tämän kaiken, niin tunnistakaa siitä, että aika on lähellä!”* Me näemme sen, me kuulemme sen, me tunnistamme sen. Se on niin pitkällä: armonaika kansakuntia varten päättyy ja Herran tulemus on lähellä, aivan lähellä.

Autuaat ovat silmät, jotka näkevät sen, autuaat korvat, jotka kuulevat sen, autuaat kaikki, jotka ovat valmiit tullakseen ylöstemmatuksi Karitsan hääaterialle. Uskollinen Herra on antanut minun nähdä ja kokea ylöstempauksen tammi-kuussa 1981. Kaikki on oleva todellisuutta: ylösnousemus, muuttuminen, ylöstempaus, hääateria. *„...mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1Kor.2:9).*

Henki ja morsian sanovat: „Tule!”

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

7. heinäkuuta 2013 meidän veljemme Miskys ja Hamestuk ovat ottaneet tämän valokuvan ilmasta käsin. Toinen oli lentäjä, toinen valokuvaaja.

Me voimme vain kiittää. Kaikkivaltias Jumala on alusta asti pitänyt huolen kaikesta. Yksinkertaisen seurakuntarakennuksen vihkiminen tapahtui pääsiäisenä 1974. Seitsemänkymmentä luvulla kaikki USA:ssa olivat yksimielisiä siitä, että 1977 olisi ylöstempaus, olisi loppu. Silloin tapahtui 18. heinäkuuta illansuussa: Kun minä kuljin Jumalanhuoneen ympärillä, Herra puhui: „Palvelijani, mene naapuritontille ja vihi se Minulle!”

Niin voitiin rakentaa 1977/78 molemmat lähetystyörakennukset toimistoiheen ja majoitustiloiheen annettujen määräystensä mukaisesti ja vähän myöhemmin kustantamotalo paino- ja lähetystiloiheen.

Jokaisessa asiassa Jumala on pitänyt huolen kaikesta, myös kaikista kielistä ja tekniikasta. Koko maailma huolehditaan hengellisesti täältä käsin. Me olemme erityisen kiitollisia, että n. 1200 seurakuntaa ja kotipiiriä onlinein kautta ovat liittyneenä ja voivat kuulla ja nähdä mukana kokoukset jokaisena ensimmäisenä viikonloppuna 13 kielellä. Vastakaiku yli 80 maasta on valtava.

Näin me olemme saavutettavissa:

Missions-Zentrum

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

Telefon02151/5455151

E-Mail: volksmission@gmx.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>